

Frank K. S. K. JEDNOTE
6117 CLEVELAND AV.
CLEVELAND, OHIO

Datum: 26. julija 1931
Največji slovenski tednik v Združenih državah ameriških.

The largest Slovenian Weekly in the United States of America

OFFICIAL ORGAN

OF THE GRAND CARNOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION

Entered as Second-Class Matter December 18th, 1930 at the Post Office at Cleveland, Ohio. Under the Act of August 24, 1912. Accepted for Mailing at Special rate of Postage Provided for in Section 1100, Act of October 2d, 1917. Authorized on May 22nd, 1918.

Štev. 35 — No. 35

CLEVELAND, O. 1. SEPTEMBER (SEPTEMBER), 1931

Kranjsko - Slovenska Katolička Jednota

je prva in najstarejša slovenska bratstva podpora organizacija v Ameriki

Pošluje že 38. leto

GESLO K. S. K. J. JE:
"Vse za vero, dom in narod!"

LETO (VOLUME) XVII

ZAHVALNA MOLITEV NAŠIH AMERIKANCEV

Za K. S. K. Jednoto dne 26. julija 1931, na Brezjah molil Rev. John Plevnik, njen duhovni vodja.

Gospod Bog!
Neskončni, Večni, Predobri!
Zahvalimo se Ti za veliko milost,
ko si privedel naše stopinje v to draga naše svetišče
milostne Matere Svoje in naše.

Kolikokrat so po njem hrepenela nam srca
tam v daljni tujini preko morja.
Naše misli so vtice scivice,
ki vracajo se pod domače krove
in obletavajo mesto svojega koprnenja.

Zakaj
od vseh biserov, ki nam jih je rodna zemlja dala s seboj,
poleg sladke vere in zaupanja Vate, o' Bog,
smo najbolj skrbno čuvati v sebi ljubezen do Matere
Tvojega večnega Sina in svoje.

Njo smo klicali, k Njej iztezali svoje roke
v nevarnostih tujne zemlje,
v vseh trdkih in radostih smo Njeno ime šepetal:
Gospa,
Zavezničica v boju življenja,
Mati, Mati!

Tvoji smo, Tvoji!

Naše matere —
o, kako se je dolaz, snota
in mnogo jih v črnih gomilah že spi —
so v sladkih slovenskih glasovih učile nas klicati Tebe.
S spominom namen je s svetim našim jesikom
v tujini ostal nam je tudi Troj sladki spomin,
večno živ, večno mlad.

In zdaj si poklicala znova nas k sebi
ob silnem spominu na svoje božje materinstvo
ob počaščenju služabnika božjega, Barage,
apostola v onih deželah, kjer mi
si služimo svoj vsakdanji kruh,
verni in zvesti Bogu in Tebi.

In glej! Dogodilo se je kakor čudo:
tu klečimo pred Tvojo milostipolno podobo
kakor nas je mnogo že nekdaj klečalo
pred davnimi, davnimi leti.

Pozdravljeni, Marija na naših Brezjah,
Devica usmiljena,
Devica verna,
Mati vedne pomoči
za nas in za vse!

O da bi Te mogli še kdaj tam gori pozdraviti
na visoki planoti pod velikani-orjaki naših slovenskih gora,
kamor vseh src slovenskih tihje in tople želje hite ...
Pa naj se zgodi po božji besedi,
si nas učila moliti lepo ...

Pozdravljeni in za Tvojo dobroto tisočkrat boli
zahvaljeni!

Naše solze so hvaležnosti svetle solze.
Mati, ponovno iskreno zahvaljeni!
In zahvaljen Bog,
Oče in Sin in Sveti Duh,
Bog troedini, ki živi in kraljuje
na vse vekov. Amen.

VESTI IZ CLEVELANDA

ti tozadevno akcijo. Pridite po
10. uru popoldne.

—Pouk v slovenski šoli fare sv. Vida se začne v torek, 8. septembra. Kot nam naznanja vodstvo šole se malčki za prvi razred lahko še vpisajo v torek, 8. septembra, in 9. septembra se prične redni pouk v prvem razredu. Starši, vpisite svoje otroke v domačo šolo!

—V nedeljo, 6. septembra, so prošeni, da se zberejo pri župniku Rev. Ponikvarju možje in fantje, kateri bi radi kaj posmagali, da se nabere kaj za Aloysius. Navedenka je nečak, uboge pogorelice v Blokah. Rev. Ponikvar je pripravljen podvze-

GOVOR SOBR. FRANK ŠPEKA, GL. PREDSEDNIKA K. S. K. JEDNOTE
KI GA JE IMEL 26. JULIJA 1931 NA BREZJAH PRI BARAGOVU SLAVNOSTI

Častiti zborovalci!

Najprej je moja dolžnost, da se zahvalim previšenemu knezošku ljudljanskemu, ki me je osebno povabil, da govorim na tem shodu.

Pozdravljam vaš manifestacijski shod kot glavni predsednik K. S. K. Jednote. V imenu 35.000 njenih članov lahko rečem: v imenu vsega katoliškega slovenskega življa v Ameriki. Pozdravljam Vas z Marijo, presveto Matero božjo, in s častitljivim našim apostolom, škofom Barago. Za tem pa preidem takoj k temu, o čemer je Prevzvišeni izrazil željo, da izpregovorim — namreč o katoliški akciji med nami, ameriškimi Slovenci. To častno nalag bom skušal kar najbolj ob kratkem rešiti.

Če katoliška akcija ni nič drugega nego lajško apostolstvo, sodelovanje lajikov z duhovniki pri ohranjanju in širjenju božjega kraljestva na zemlji, potem je gotovo, da katoliška akcija med katoliškimi ameriškimi Slovenci prav bujno cvete. Da, cvetela je od vsega začetka našega priseljevanja v Ameriko. Zakaj od vsega začetka so se slovenski ameriški lajiki skupno s svojimi duhovniki trudili — kakor za ohranitev slovenskega — tako in zlasti še za ohranitev, širjenje in poglobitev verskega duha in življenja med našim izseljenim narodom.

Eden glavnih pogojev verskega obstoja in napredka med ljudstvom je urejeno enotniško pastirjanje. Koliko so se naši dobrodelni lajiki inec še trudijo, koliko so širvovali in še življajo, da bi vsaj vsega slovenskega naselje bilo učinkovito za pastirjanje! Ustanavljanje župnij in zidanje lastnih cerkva je bila njih prva zadeva. Samo v božji knjigi je zapisano, koliko so v tem oziru storili naši ameriški slovenski lajiki, naši cerkveni odbori in posamezni lajški apostoli, prav gor od tistih, ki so našim prvim misjonarjem pomagali graditi lesene kapele za božjo službo, in nizke kolibe za misjonarjevo bivališče — preko onih, ki so s Father Šusteršičem na čelu sezidali mogočno joletsko svetišče — pa dol in teh, ki prav zdaj dovršujejo ponosno cerkev sv. Vida v Clevelandu.

Poleg cerkva je šola tista, ki ima buditi, ohranjevati, mnoviti, širiti, versko mišljenje, čutjenje in življenje vsakega naroda. Zato so naši ameriški katoliški Slovenci posvetili svojo skrb poleg na cerkev takoj tudi na šolo. Državne šole Unije ne vzbajajo versko, a država pusti vsem svojim državljanom, vsem veram in narodom popolne svobode, da si po milji volji ustavljajo in vzdržujejo svoje zasebne verske šole. Naši Slovenci v Ameriki so ustanovili in vzdržujejo v vseh večjih mestih svoje farne katoliške šole, ki skoraj izključno pod vodstvom redovnic delujejo vzorno v verskem in narodnem duhu. Lajko si mislite, da stroški za cerkve, župnije in šole, ki so brez me izključno ljudstvu samemu, niso majhni. Toda

S:rtna kosa.—Dne 19. avgusta je umrl mladenič Frank Trček, šele v 18. letu svoje mladosti, potem, ko je dolgo bolehal. Frankie je bil sin občne poznanega rojaka v naseljini, Mr. John Trčka, 1075 E. 64th St., ki je že več let kolektor cerkve sv. Vida.

—Dne 24. avgusta popoldne je preminul rojak Frank Balla, star 47 let. Pokojni je boljal za srčno bolezni. Rojen je bil v yasi Vodice. V Ameriki je bival 26 let. Ranji zapušča soprogo, tri hčere in malega sinčka. —Frank Cernelič, 9318 Elizabeth Ave., je dne 26. avgusta šel v mestno bolnico, kjer je vprašal zdravnike, da mu za vežjejo nekaj majhnih ran. Zdravniki so mu pregledali rane in ga hitro poslali v operacijsko sobo, ker Cernelič je bil neverno zbabalen in prav tako so bile druge rane nevarne.

Policija je kmalu zatem vso stvar preiskala in dognala, da je bil Cernelič zbabeden in v spomini na živo. Navedenka je nečakinja sobrata Josip Zalarja, ki je bil Cernelič zbabeden in v spomini na živo. Rane si je zavezal sam in haja v Rock Springsu, Wyo-

ljudstvo jih rado nosi enkrat zato, ker se zaveda velikega pomena tega dela katoliške akcije, drugič pa zato, ker vidi, kako požrtvovalno se razni cerkveni in šolski odbori lajiki v trdnji edinstvu z duhovniki — trudijo za pravo dobrobit in srečo njegovo.

Kraljestvo božje na zemlji zelo pomagajo utrjevati in širiti tudi razna dobra društva, v katerih lajiki skupno s svojimi duhovniki stremijo in drug druga spodbujajo k lepemu krščanskemu življenju. Tudi takih društev se oklepamo katoliški Slovenci v Ameriki in lajiki v njih odlično pomagajo duhovnikom. Da ne govorimo o Marijinih družbah, ki tudi pri nas cveto v varujejo, mladino nevarnosti, ki so v Ameriki še hujše nego pri vas, naj navedem zlasti dve društvi mož in mladeničev: društvo sv. Imena (Holy Name) in Kolumbove viteze. V obeh društvenih članov zares apostolsko delujejo. Člani sv. Imena stoje svojemu duhovniku ob strani v vseh potrebnih župnjih; so njegovi svetovalci v gotovih kritičnih zadevah v župnjih ter imajo nalogo svojega duhovnika tudi ščititi in braniti pred morebitnimi napadi. Pa tudi Kolumbovi vitezi — organizacija na strogo katoliški podlagi — vro sodelujejo z duhovnikami v časni in večni prospeh ljudstva. Obe imenovani društvi širita versko zavest tudi med Slovenci zlasti z lepim zgledom krščanskega življenja, ki ste ga poklicani v javnosti dajati.

Tudi naši K. S. K. Jednoti ne bo mogoče odrekati velikih zaslug za katoliško akcijo med našimi ameriškimi lajiki. Zakaj, čeprav je njen glavni namen nuditi gmotno podporo ob času potrebe, je pa naša Jednota vendar organizacija z 35.000 člani, ki so njeni samo pod tem pogojem, da izpoljuje svoje krščanske dolžnosti. Kdor noča biti praktičen katoličan, temu pri nas ni mesta, ker nam ni za kvantitetto, marveč za kvaliteto članov.

V naši Jednoti so lajiki in duhovniki eno srce, ena duša. Vsi iščemo časnega blagra članstva, pa tako, da večnega ne pozabljam — in ko z vso silo agitiramo za pristop k naši podporni katoliški Jednoti, agitiramo s tem tudi za širjenje verske zavesti med ameriškimi Slovenci. Nič pa ne bom govoril o tem, da so bili od prvega njenega začetka uprav člani K. S. K. Jednote tisti, ki so ustanovili največ slovenskih fara, sezidali največ cerkva in šol in razili tako največ prave krščanske kulture med naš narod.

To je obkratkem, v glavnih potezah, naša ameriško-slovenska katoliška akcija. Mi jo bomo nadaljevali, izpopolnjevali, širili. Naj nam pomagata Maria, presveta Mati božja, in častitljivi naš apostol, škof Baraga! Mi bomo to, kar sami hočemo in delamo, učili hoteli in delati tudi našo mladino. Sam Bog ve, dokaj bodo naši potomci v Ameriki čutili in govorili slovensko; toda katoliško verovati in živeti morajo zmerom, kajti v tem je zveličanje!

IZ KATOLISKEGA SVETA

+ Dne 20. avgusta je bil povodom ustanovitve prve in edine škofije države Navada v Reno ustoličen prvi škof Rt. Rev. Thomas K. Gorman. Slavnosti se je udeležilo osem škofov iz zapadnih držav, 150 duhovnikov in mnogo vernikov; isti je prisostvoval tudi guverner države Kalifornije James Rolph. Nova škofija Nevade šteje 10.000 katoličanov.

+ V kapeli samostana, v Tiffin, O., se je dne 26. avgusta vršila redka slavnost. Pet frančiškank (redovnic) je ta dan obhajalo razne jubileje redovne obljube in sicer: sestra M. Alacoque dijamantni jubilej (75-letnico); sestra M. Anastasia zlati jubilej; tri sestre, M. Lucy, M. Ambrose in M. Hildegarde pa srebrni jubilej. Sestra Alacoque, ki je redovnica že 75 let, je rodom iz Tiffin, O., in osobito znana v Lorainu, O., kjer je bila več let načelnica božnjačnice sv. Jožefa.

+ V skupini 60 prominentnih oseb, ki so bile nedavno po predsedniku Hooverju imenovane v odbor za odpomoč brezposelnim, se nahaja tudi pet katoličanov in sicer: Martin H. Carnaby in Grand Rapids, Mich., glavni predsednik reda Kolumbovih vitezov Mr. Peter W. Collins iz Boston, Mass.

Pri tej priliki bo v procesiji pred duhovščino korakalo 1.200 mašnih strežnikov, pebo pa 250 otrok iz raznih farnih šol. Upamo, da se bodo te lepe prireditve v velikem številu udeležili tudi naši verni Slovenci in Slovenke.

+ Iz Rima prihaja poročilo, da se je med Vatikanom in fašisti zopet doseglo sporazum. Italijanska vlada je dovolila zopet otvoritev klubov Katoliške akcije, koje delovanje bo morallo biti samo verskega značaja. Dalje je fašistična vlada obljubila plačati škodo, ki je bila povzročena cerkvam v zadnjih proticerkvenih izgredih.

+ V skupini 60 prominentnih oseb, ki so bile nedavno po predsedniku Hooverju imenovane v odbor za odpomoč brezposelnim, se nahaja tudi pet katoličanov in sicer: Martin H. Carnaby in Grand Rapids, Mich., glavni predsednik reda Kolumbovih vitezov; Fred Fisher, Detroit, Mich.; Ed. M. Hurley v Chicagu, Ill.; John D. Ryan v New Yorku, N. Y., in Matt Woll, podpredsednik Ameriške delavske federacije.

+ Uslužbenici papeževa državice v mestu Vatican so bili letos meseča avgusta prvič plačani z novim vatikanskim denarjem. + Na 25 različnih katoliških kolegijs in univerzah je leta 1930 graduiralo 747 akademikov, ki so dobili naslov doktor ali profesor. V teh učnih zavodih poučuje sedaj 423 učiteljev in profesorjev.

Rev. Fran Borko:
SREĆNI BODIMO!

2.

V sv. krstu nas je posvetil in oblekel v svoje svatovsko oblačilo.

Postali smo otroci božji.

"Pogljite, kakšno ljubezen nam je izkazal Oče, da se božji otroci imenujemo in smo." (1 Jan. 2, 25).

Postali smo tempelj božji, bivališče sv. Duha.

"Ali ne veste, da ste tempelj božji in da Duh božji v vas prebiva." (1 Kor. 3, 16).

S čudovitimi, kar največjimi milostmi nas je obdaril.

"Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali sin človekov, da ga obiskuješ? Le malo si ga ponital pod angle, s slavo in častjo si ga ovenčal ter si ga postavil čez dela svojih rok." (Ps 8, 5-7).

"Kaj bi bil imel svojemu vi-nogradu še storiti in nisem storil?" (Iz 5, 4).

Zares kdo bi se ne veselil tolikega povišanja, tolike areče!

"Veselil in veselil se bom v Gospodu in moju dušo se bo radovala v mojem Bogu, ker me je oblekel v oblačilo zveličanja in me ognril z obleko pravičnosti." (Iz 61, 10).

3

Bog sam nam neprenehoma zatrjuje, kako nas ljubi.

Nikdar nas ne pozabi.

"Ali more žena pozabiti svoje dete, da bi se ne usmiliha si-nu svojega telesa? In ko bi ga ona pozabila, vendar jaz ne bom pozabil tebe." (Iz 49, 15).

Vanj moramo zato popolnoma zaupati.

"Ali se ne prodajata dva vrabca za en novčič? In ne eden izmed njih ne pada na tla brez volje vašega Očeta. Vam pa so tudi lasje na glavi vti prešteti. Nikar se torej ne bojte." (Mt 10, 29-31).

Leta 1895 je nastala med Indijanci ob Pelikanski jezeru strašna kuga. Misijonar P. Bonald je zapregel svoje pse v san in se podal 100 kilometrov daleč čez sam led k ubogim, zapuščenim nesrečnem. Kar pretreslo ga je, ko je videl, kako bogato žetev je imela smrt. Do soli pa ga je ganilo, kar je našel v neki hiši. Dobil je 11 zmrljih mrljev. Vsak mrlj je držal v svoji zmrlji roki kot zganjenega brezovega lubja, kakršno rabijo kot pisalni papir v teh severnih krajih. Zapisano je bilo: "Le samo naš oče sme te vrstice prebrati!" In kaj je ganjeni misijonar bral v zavitkih tega brezovega lubja? Njihove grehe, spovedano obtožbo vsakega izmed njih. Ker ob smrtni uri niso imeli duhovnika pri sebi, so umirajoči na ta pre-tresljiv način hoteli zadobiti svoj dušni mir.

Pač lepo zaupanje divjakov v usmiljenje božje!

Pa bi ti, kristjan, v tem za-upanju omahoval!

Boga boji, če ga ne ubogamo.

"Poslušajte nebesa in zemlja vleci na ušesa, ker Gospod govorji: Otroke sem izredil in povišal, oni pa so me zaničevali. Voln pozna svojega gospodarja in osel jaši svojega gospoda. Izred pa ne pozna mene in moje ljudstvo ne razume." (Iz 1, 2, 3).

"Moje ljudstvo, kaj sem ti storil ali s čim sem ti bil nadležen? Odgovori mi!" (Mih 6, 3).

4.

Sv. pismo nam zato kar na-prej ponavlja, da smo božja lastnina.

"On je Gošpod naš Bog; in mi smo ljudstvo njegove paše in ovce njegove roke." (Ps. 94, 7).

"Vsi ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, pri-dobljeno ljudstvo." (Pet. 2, 9).

"Nihče izmed nas sebi ne živi in nihče sebi ne umrije. Za-kaj če živimo, Gospodu živimo, če umrije, Gospodu umrije.

"Ali todaš Šivimo all usmili-amo Gospogovi." (Rim. 14, 7, 8).

"Vsi ste otroci božji po veri, katera je v Kristusu Jezusu." (Gal. 3, 26).

"Gospod je moja luč in moja pomoč, koga naj se bojim? Go-spod je varih mojega življenja; pred kom naj trapečem?" (Ps. 26, 1).

"Gospod je moj pastir in niti mi ne bo manjkalo. In če potujem sredi v smrtni senki, se nič hudega ne bojim, ker si ti pri meni." (Ps. 22, 1, 4).

In ker smo lastnina božja, ker je Bog sam naša luč in naš pastir, zato nam on tudi vse, prav vse podeli, kar potrebujemo.

"Kateri tudi svojemu lastne-mu Šimu ni zanesel, temveč ga je dal za nas vse, tako, da bi nam ne bil tudi z njim vsega podell?" (Rim 8, 32).

Da, človek, ti si res lastnina božja!

Dne 17. junija, 1917—Med svetovno vojno—je nastala ob 3. uru zjutraj v mestu Blumau na Nižjeavstrijskem strašnem razstrelbu (eksplozija). Veliko je bilo mrtvih. Tudi predsednik ondotečne socijalistične delavske organizacije je bil smrtnoj ranjen. Leta in leta že ni imel nič verskega življenja v sebi. A sedaj, pred očmi smrti, je za-čutil praznoto in puhlost fraz o "svobodi" brezverstva. Začutil je, da je pod božjo oblastjo, da je Bog njegov gospodar. Vesak se je obtožil grehov svojega življenja. Umirajoč je po-klical k sebi svoje otroke in jim je govoril:

"Otroti, vi niste sami svoji, kakor sem vas jaz učil! Ne! Vi ste božja lastnina! Bog je vaš gospodar! Njemu boste morali enkrat dajati odgovor o svojem življenju. To jaz sedaj vem in čutim. Obljubite zato sedajte svojemu umirajočemu očetu, da postanete zopet vrnji!"

O, da bi te čudovite, preslavke in prelepne resnice, da smo božja lastnina, tudi mi nikdar ne pozabili!

12.

Bogu moramo služiti!

Saj vam je znana pripovedka o sv. Krištofu?

Bil je silen velikan. Kot pog-an se ni poznal pravega Boga. Zamalo pa se mu je zdelo, da bi on, tak junak, služil drugim ljudem, ki so bili le pritlikave proti njemu. Zato je sklenil, poiskati si gospodarja, ki bi bil njegove službe vreden. Seveda bi moral biti najmočnejši. Sel ga je iskat. Prišel je do cesarja, ki je še vse sovražnike premagal. K njemu je stopil v službo. Nekega dne sta prišla do temnega gozda. Krištof je hotel kar v gozd; cesar ga je pa zadral in mu rekel:

"Nikar ne hodi naprej! Ta gozd je začaran. Je v oblasti silno močnega viteza. Kdor pride njemu v roke, je izgubljen."

Razočaran je Krištof iz teh besedi spoznal, da cesar ni najmočnejši, da ga ta vitez še presega. Zapustil je cesarja, šel je k vitezu, ki se mu je prikazal na strašnem konju, ves črn. Sprejet je Krištofa v službo. Nekega dne prideta do križa. A glej! Črni vitez je ves prestrašen. Ne more naprej mimo križa. In zopet je Krištof začuden spoznal, da tudi ta črni vitez—bil je sam peklenček—še ni najmočnejši; da ga on, ki je visel na križu, še prekaša. Ta-kaj je sklenil k temu iti v službo. Neki puščavnik ga je poučil, da je to učlovečeni Bog sam.

"Atako! Bogu pa že rad služim. On je moje službe res vreden."

Tako je govoril velikan Kri-štof. Z veseljem in ljubezno je odšel služiti Bogu samemu.

Blagor tebi, da ti ni treba še le iskat gospodarja, kateremu bi ti služil!

(Dane prihodnosti)

Odkritje Vilharjevega spomenika v Planini

Dopisnik in poročalec clev-andskega dnevnika "Enako-pravnost," ki se je dne 9. avgusta udeležil slavnosti odkritja Vilharjevega spomenika, poroča sledete:

Pred 14 dnevi smo prosljavili spomin zaslužnega piastnika Frana Levstika v Velikih Laščah, danes pa zopet proslavljamo spomin zaslužnega pesnika Miroslava Vilharja. Življenje obeh je bilo tako tesno spojeno med seboj, da lahko rečemo, da bi brez enega ne bilo družega, kajti Miroslav Vilhar je postal tako odišen slovenski klicar največ po zaslugu Levstika, čigar ideje je postavil na trdno podlago.

Za ta spomenik, katerega so postavili sedaj v Planini, rojstnem kraju pesnika in skladatelja Miroslava Vilharja, so zelo veliko darovali naši narodni Amerikanci z g. Matijem Pogorelecem na čelu, kateri je zbral prispevke in od tega največ tudi sam daroval. Zato se mu je odbor za Vilharjev spomenik izkazal tudi hvaležnega in se poleg drugih dobrotnikov spominal tudi njega.

Po dohodu ljubljanskega vla-ka je bil na trgu v Planini pred novopostavljenim spomenikom lep sprejem gostov, ki so pri-

speli na prireditev iz vse Notranjske, zelo častno pa so bili zastopani tudi Ljubljanci. Po sprejemu je bila maša, pri kateri je pel moški zbor Glasbene Matice iz Ljubljane, po maši okrog poldne pa je bil slovesno odkritje Vilharjevega spomenika ob navzočnosti oblasti, častnih gostov, Sokolov in ga-silev v kroju ter številnega občinstva, ki je prihitele ob bližu in daleč. Sodelovala je tudi ga-silska godba iz Cerknice. Ste-vilna društva pa so bila zastopana tudi s praporti, kateri so se poklonili našemu klicarju, čigar spomenik je bil še zagrnjen v belo kopreno.

Dokaj obširen trg je bil poln ljudstva, na lev strani spomenika pa je bila postavljena tribuna za častne goste, poleg spomenika ob cesti pa male govorilski tribuna, s katere je najprej pozdravil vse navzoče, posebno pa zastopnike oblasti g. predsednik Blažon. Imenoma pa je gospod šolski upravitelj Urbancič kot tajnik pozdravil navzočega zastopnika bana, sre-skoga načelnika logaškega Tekavčiča, zastopnika vojaštva, ljubljanskega župana dr. Puca, rektorja univerze dr. Serkota, ministra na razpoloženju Ivana Hribarja, zastopnika Sokola, Glasbeno Matice, vsa ostala prosvetna in kulturna društva ter številno občinstvo.

Profesor dr. Josip Puntar je kot prvi slavnostni govornik povzel besedo. On kot notranjski rojak že izražal bolest, da ne more govoriti tega kot bi rad. Tu so mejniki in stražarji meje. Besede, ki jih čuti srce, ne smejo biti izgovorjene. Bog pa je tisti, ki stoji že trdnejše kot mejniki, tisti Bog, v katerega je veroval Vilhar, ki nam je leta 1918 prinesel svo-

bodočnost. Bili sta dve ideji, ki sta že na ustvarjali narod in ljudstvo—slovenska in jugo-slovenska. S'trnjem je bila posute Vilharjeva, pa tudi pot našega naroda. Ne bahamo se s tisočletno kulturo, naša kultura tudi nima kanonov, pač pa našo narodno pesem, ki zadivlja vse narode. Naša kultura je mlada in ravno v njeni mladosti je njenja sila, stara kultura pa je zapisana smrti. Sedaj imamo priliko, da se znova poprimemo idej Miroslava Vilharja: misli slovenske in jugoslovenske.

Pevski zbor Glasbene Matice je nato zapel Jenkovo "Moli-tev," logaški pевски zbor pa "Spomin Miroslavu Vilharju," "Slovenec, Srb, Hrvat," "Buči morje Adrijanško" in "Po je-

nar," nakar je pozdravil na-vzoče gospod okrajski glavar iz Logatca. Zatem pa je stopil na govorilski tribuno kot drugi slavnostni govornik tajnik od-bora in Šolski upravitelj Lojze Urbancič, ki je izvajal med drugim:

"Slobodni rojaki: 'Cujte go-re in bregovi, da sinovi Slave smo!' Tako nam je zapovedal naš klicar, vodnik v prerok Mi-roslav Vilhar, ki je ugledal lepo našo domovino v tej hiši pred nami 6. septembra, 1818. Stol-letnico njegovega rojstva smo

dokazemo s podlago Vilharjevega verz:

"Ob bregu Ljubljane, šest tednov sem bil, miru ne, le vodo sem tamkaj kall."

To je bilo takrat, ko je bil Vilhar obojen z Levstikom na

ječo radi ostre pisave v svojem listu "Naprej," katerega sta izdajala z Levstikom. Iz vsega Vilharjevega delovanja pa spo-

znamo, da se je udejstvoval na

vseh poljih narodne prosvete po

Vrazovi smernici: Iz naroda

za narod!

"Cujte gore in bregovi, da si

novi Slave amo!" in "Slovenec,

Srb, Hrvat, za uvrek brat i

brat!" Od tam preko bo done-

la k nam Volaričeva "Eno devo

le bom ljubil," Kocjančičeve

"Soča voda je šumela . . ." in

Hajdrihovo "Buči, buči morje

Adrijanško" in mi vzklikamo v

svojih dušah: "Brodarjem po-moči nesimo, naš čolnič pogube otmimo." "Bože pravde," "Le-pa naša domovina," "Naprej zavasta Slave." Slava našim pesnikom in prerokom! Slava Vilharju!

Za slavnostnimi govoriki so

pozdravili na-vzoči zastopniki

Dijaške veze, zastopnik katoli-

ških akademikov ter nazadnje

še zastopnica ameriških Slove-

necov Marija Janc, ki je prinesla

pozdrave rojakov iz Amerike in

posebno od Matije Pogorelica.

Za tem je bila spuščena zavesa

in se je pokazal Vilharjev spo-

menik v celoti. Predsednik je

"Jaz tudi z rojaki
vzduhjem, trpm,
in želje goreče
sred Pivke topim.
Ker vsljane bile
še niso doslej,
pogrezni jih zemlja
pod zemljo naprej!"

"Kako lepo in pesniško na-dahnjeno lovi svojo Pivko v

Unco in to zopet pod zemljo naprej v Ljubljano, in to zo-pet:

"Naprej bo dežela
kjer Sava bobni,
med brate, med sestre,
med naše ljudi!"

"GLASILLO, N. S. K. J."

Družba za delavce

OFFICE: 6117 St. Clair Avenue
TELEPHONE: KEDARSON 5113
CLEVELAND, OHIO

For Members Yearly: \$1.00
For Nonmembers: \$1.50
Foreign Countries: \$2.00

OFFICIAL ORGAN AND PUBLISHED BY
THE GRAND CARNIVALIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION OF THE U.S.A.
In the Interest of the Church
and Society Today

OFFICE: 6117 St. Clair Avenue
TELEPHONE: KEDARSON 5113
CLEVELAND, OHIO

For Members Yearly: \$1.00
For Nonmembers: \$1.50
Foreign Countries: \$2.00

LETOSNI DELAVSKI PRAZNIK

Kakor znano, je v Združenih državah prvi ponedeljek meseca septembra posvečen delavstvu, kojega obhajamo kot narodni ali postavni delavski praznik. Letos pade ta dan na 7. septembra.

Kakor lani, tako tudi sedaj ne bo mogoče delavstvu posvečenega dneva obhajati z istimi občutki, istim navdušenjem in na isti način kot pred leti nazaj. Vzrok temu ni težko iskati, ker tiči v brezidelju, nezaposlenosti in v veliki depresiji.

Naša, tako hvalisana, najbolj bogata, napredna in znana ameriška republika že več let ne pomni tako slabih časov za delavstvo, kakor baš v tej dobi. Uradno je dognano, da je nad šest milijonov ljudi brez zasluga ali brez dela, in to že dolgo časa. Rudniki, premogovniki in tovarne počivajo; to so podjetja, ki rabijo največ delovnih moči. Med prizadetimi je tudi na tisoče in tisoče naših rojakov, živečih v mestih, ali po manjših naselbinah izven večjih industrijskih krajev. Vsak bi zopet rad del, pa ne more, ker ni dela. Zjutraj se poda pred kako tovarno; a tam jih čaka že na stotine in na tisoče, ki bi tudi radi delali in se končno vsi potri ter žalostni vracajo domov, ker jih kompanija toliko ne rabi. Izmed ogromne množice je bilo morda samo pičlo število tako srečnih, da so dobili začasno delo in sicer za manjšo plačo.

Najhujše je za marljivega človeka, ki bi rad delal in si služil kruh, pa ga ne more vselej slabih delavskih razmer. Pri tem so seveda najbolj prizadeti očete ali gospodarji družin. Za samske ni tako kritično, ker lahko potujejo iz kraja v kraj, ali se ponujajo farmarjem za kak posel, samo da imajo streho, živeči in skromno obliko. Da, v resnici, dandanes so farmarji mnogo na boljšem od nas, mečanov; čeravno ne morejo svojih pridelkov tako dobro spraviti v denar, pa se vsaj z delom svojih rok preživljajo in jim ni treba stradati, kakor pa marsikemu tovarniškemu delavcu v mestu.

Zares čudna dežela je naša Amerika! Na milijone in milijone bušljiv še stare pšenice in koruze imajo farmarji v zalogni, ker ne dobjijo prave tržne cene zanjo; in pri vsem pa na milijone delavcev po mestih trpi pomanjkanje in glad. Res je, da so dandanes živila v obče poceni; pa jih kupi, če imaš denar.

Pri vsem tem je tako čudno in nerazumljivo, da se naša slavna vlada tako malo briga za odpomoč brezposelnemu delavstvu. Hoover se je šele pred kratkim spomnil svojega ljudstva vselej občnega brezidelja, da je imenoval neko posebno komisijo v ta namen. Kaj bo ta slavna komisija ali odbor storil in dosegel, to je zapisano še v oblakih. Stvar se bo vlekla in vlekla kot običajno in ameriško ljudstvo bo to zimo zopet trpečo pomanjkanje. In pri vsem tem se naša slavna vlada briga za razne evropske države veliko bolj kot pa za lastno grudo; več so ji Nemci in Britanci kot pa Američani.

Predsednik Hoover se vedno širokosti, da bo bolje, toda pri vsem tem postaja vedno slabše; veščaki so izračunali, da bo prihodnjem zimo najmanj sedem milijonov ljudi še vedno trpečo vselej depresije.

V takih okoliščinah bodo torej letosni Delavski dan obhajali ameriški delavci, torej tudi naši rojaki.

Nedavno smo čitali, da je sedaj v naši starji domovini, Jugoslaviji samo 11 tisoč ljudi brez dela. To je kakor kapija vode v morje proti šestim milijonom ameriških brezidelnih delavcev. Če bo šla stvar še tako dalje, da nas bo depresija še dolgo časa trila, bo res najbolje pobrati šila in kopita in se podati nazaj v Jugoslavijo, kjer našim rojakom vsaj stradati ne bo treba.

Registracija inozemcev michiganskega zakona ustavljenega vsled začasnega ukaza federalnega sodnika Ernest O'Brien. Vprašanje registracije in postalo je predmet brig in skrbi za tujerodec vsaj v eni državi. Država Michigan sedaj prednjači v prizadevanju, da se uvede prisilna registracija inozemcev. Dosedaj je uvedenje registracije propadlo v Kongresu, pa je država Michigan uveljavila za sebe. Vsiči mnogobrojnim protestom je michiganska legistatura sprejela in governor podpisal drastičen registracijski zakon, ki v praksi uvaja nekak pasport sistem za tujerodece v državi Michigan.

Ako bodo sodišča priznala veljavnost michiganskega zakona, kateremu se ugovarja iz ustavnih razlogov pričakovati je, slike ne registracijske zakone tudi v drugih državah. V teh časih nezaposlenosti prevladuje tendanca izkriti tujerodne delavcev.

Do sedaj je bilo izvedeno

izvedeno izvedenje tega zakona, odvisno mnenju ustava. Leta 1930 dal je vstopu v državo. Registracijska certifikata socialnih organizacij, uredništva "commissioner of public safety" oznak inozemcem, ki so ga pravili, so dokazali, da so zakonito pričlani v Združene države.

Omenjena državna oblast, kateri je povzeta vse registracijo, sme zahtevati fotografije, odtis prstov in druge dokaze za identifikacijo.

Druge važne določbe so v kratkem sledete:

Nikak inozemec, ki je prišel nezakonito v Združene države, sme stanovati v državi Michigan kot "legal resident."

Oseba, rojena v inozemstvu, ki nima pravice do zakonite "residence" v državi Michigan, ne sme biti zaposlena ali poslovati v tej državi.

Tvrde, korporacije ali zasebniki ne smejo imeti v svoji službi nikake osebe rojene v inozemstvu, ki nima pravice do "zakonite residence" v državi, niti se ne sme združiti s tako osebo v svrhu posla ali drugih svrsh.

Policijski uradniki države, okrajevi ali občini smejo arretirati vsakega inozemca, ki ni bil naturaliziran, kateri nima certifikata o svojem zakonitem prihodu, in ga pidrati, dokler se ne dokaže, da je upravičen do registracije, oziroma dokler niso sodišča odločila o njem.

Nezakoniti inozemci morejo biti zaprti za ne manj kot 90 dni in obsojeni v ne manj kot \$50 in ne več kot \$100 in stroške ali pa tudi obsojeni v zapor in globo. Po odsezenju zapora, oziroma plačanju globe ti inozemci bodo izročeni federalni priseljeniški oblasti ob enem s poročilom glede nezakonosti njihovega bivanja.

Slični kazni so zagrožene delodajalcem, ki ne bi ubogali tega zakona.

Ena določba zahteva, da delodajalcu morejo zah

tevati od tujerodnih delavcev dokaz, da so zakoniti stanovalci in da morajo naznani vse one, ki takega dokaza nimajo, oziroma, ki imajo certifikat, ki je bil izdan komu drugemu.

Zalostne posledice zakona

Ako naj se sodi po teh določbah, ta zakon države Michigan pripravlja mnogo težav velikemu številu tujerodcev, ki živijo v tej državi. Izvrševanje tega zakona bo donašlo mnogih komplikacij, ki grozijo celom inozemcem, ki so prišli nezakonito v Združene države, in celo naturaliziranim državljanom.

Da se to ilustrira, je treba le pomisliti, da inozemci, ki so prišli nezakonito med 3. junija, 1921 in 1. julija, 1924, sicer ne morejo postati ameriški državljan, ali niso podvrženi deportaciji po federalnem zakonu. Michiganski zakon pa jih proglaša kot podvržene deportaciji in jih izključuje iz bivanja in dela v državi Michigan.

Na drugi strani inozemci, ki so prišli nezakonito pred 20 ali več leti, ali ne morejo dokazati zakonitosti prihoda iz zapiskov priseljeniške oblasti, ne bi mogli dobivati registracijskih certifikatov, dočim v drugih državah jih nihče ne moti in smre mimo bivati in delati.

Zakon daje občine pravice policiji za arretacijo inozemcev brez registracijskih certifikatov, in to utegne prizadetvi tu patam celo naturalizirane državljane in njihove sinove, ki nimajo navade nositi vedno s seboj dokaz o državljanstvu.

Razni pravniki so odkrili precej protislovij v michiganskem zakonu, ki se ne ujemajo s konstitucijo in s federalnimi zakoni. Na primer, kakor ti pravniki trdijo, ta državni zakon mora urejevati imigracijski zakon, ki spada le v federalni delokrog, in izključuje inozemce pred enakopravno začito zakonom.

Naznačilnejša določba michiganskega zakona je prisilna registracija vseh inozemcev, stojajočih v državi. Inozemec mora zaprositi za registracijo v roku 60 dni po na, kar se pretivi 14. amon-

mentu ustava.

Ugovori s strani ameriških socijalnih organizacij, uredništva "commissioner of public safety" oznak inozemcem, ki so ga pravili, so dokazali, da so zakonito pričlani v Združene države.

Marsikdo na leta star

pride do spotkanja;

vast ga peseč nai in kare,

vedi do kesa.

Marsikdo Zele v starosti

sodi sam umilivo,

da pred leti je v mladosti

zivel zapravljivo.

Marsikdo na leta star

resno premišljuje;

ko nadloga ga opeta,

tarna in zdihuje.

Marsikdo v starosti strada

in ves svet preklinja;

sreča, ki smehlja rada,

živo se spominja . . .

Ivan Zupan:

KANARČEK

Pred gajbico twojo

sem zopet se vael,

predragi kanarček,

mi boš kaj zape!

Otožno spet danes

je moje srce;

zažolil mi pesem,

da žalost zamre.

Obiski

Pred kratkim so uredništvo našega lista posetile tri skupine izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribařich, sestri Mrs. Dermes.

Pred kratkim so uredništvo

našega lista posetile tri skupine

izletnikov iz drugih krajev. Tako smo imeli čast pozdraviti sestro Dorotejo Dermes, tajnico društva št. 181, Steelton, Pa., in njeni teti Mrs. Barbaro Kochev, prišli sta v Cleveland z avtomobilom v družbi soprog Mrs. Dermes in njenega sina. Družba Steeltončanov se je mudila pri rojakinji Mary Starasich, potem se je pa podala še v Lorain, O., k Mrs. B. Ribař

ČRNIH HRANILNIH VLOG
(Opisni Jaz. Kasinojevca.)

Tako naj se pobere iz hiše, sem zavplil nad njim in dvignil sem celo palico nad njegovo glavo. Res je pobar takoj svoje reči in odšel iz hiše. Toda na pragu se je ta lopov ostudo nasmejal in mi zabrusil v obraz: "Se klicali me boste, takšen zet se ne dobi za vsakim grmom."

"Kaj pa Ivanka, kaj je rekla na to?" je vprašal učitelj.

"Saj ravno to je, gospode, ravno to je najgroznejše. Moja hči, moja prej tako poslušna in dobra hči, mi je rekla po njegovem odhodu: 'Oče, ali ta ali pa noben!' Zaman so bile moje nadaljnje besede, zaman opomini materini, vse bob v steno. Popolnoma jo je spravil ob pamet, začaral ji je ta pustolovec prokleti."

"Tu ni še vse izgubljeno," ga je tolatal župnik. "Ivanka hočem jaz povabiti k sebi in vsa upam, da ji izbjem sčasoma iz glave te nevredne misli."

"Da," da, storite to, gospod župnik. Ako se vam posreči, boste storili veliko dobro delo. Misil sem že, da bi ga naznanih njegovim predpostavljenim, ki naj bi ga spravili od tukaj. Toda uvidev sem, da bi se s tem samo brezpotrebno ponižal, zato sem se premisli. Kako bi mogel kaj takšnega zahtevati? Toda še enkrat rečem, da rajši razdelen svojo hčer, da rajši podarim vse svoje premoženje cerkvi in ubožcem, kakor da bi prišlo kdaj v roke takšnemu nevrednu."

Težko se je mož poslovil od župnika, stisnil nam je roke trdo, kakor bi se poslavil za večno. Se na vrtu se je ozri vnovič nazaj in nam pokimal z glavo.

Zupnik je poklical Ivanka še tistega večera k sebi. Z vso njemu lastno prisrčnostjo in brez najmanjše žal besede ji je izkušal dokazati njeno nepremišljenost, ki je odpril pred dušnimi očmi propad, ob čigar robu stoji. Ivanka ga je poslušala s solznimi očmi, in njena glava je klonila na prsi.

"Prepozno je, gospod župnik," se je nazadnje izvilo iz njenih ust, in krčevito zahtevali, mu je poljubila roko.

Zupnik je razumel. Nenopisna žalost in srd nad takšnim lopovom mu je prešinil dušo.

"Torej tudi kaj takšnega se je moralo zgrediti na Črni, med mojimi ovčicami. Prišel je volk neupozenjen in v trenotku moje nečutnosti je ugrabil eno izmed najboljših, kar sem jih premogel. Oj Črna, Črna, na raspotju si, to je šele začetek hudega, ki ima priti nad te!"

Obrnil se je proti Ivanka in ji dejal:

"Pojdi domov sedaj, Ivanka, in povej očetu, da se zglašam jutri pri njem. Bog s teboj!"

Stopila je plaho iz sobe, prva izrek novodobne Črne.

Zupnik pa je poklepljen pred razpolo, in zahajajoče sonce ga je še dobito na kolennih, vsega trudnega in žalostnega.

Drugi dan pa ni bilo treba iti župniku več k Trnovcu po imenovani poti. Zvečer je bil legel Trnovec nekoč i k o potolažen spet, ko mu je bila hči povedala, da pride drugi dan župnik sam k njemu. Ko je videl pred sabo tudi objekani obraz svoje hčere, je sklenil, da se je vdala, da bo še vse dobro, in odleglo mu je.

Ponodi pa se je hipoma dvignil v postelji in zaklical:

"Mati, luč!"

Vsa prestrašena je žena prigala luč. Ko ga je pogledala, je še lezel počasi nazaj na blazino in otrpnil. Zadeha ga je šila kap, umri je brez bolečin in mirno kakor otrok.

"Edem izmed stebrov Črne manj," je med solzami dejal župnik, ko je izvedel o smrti. "Bog mu je prihranil žalost, ki

je imel izvedeti danes, vedjo žalost, nego je bila včerajina."

Zavrnlo je na Črni tako žalostno kakor še nikdar na. In kaj ne bi, Črna se je začela rušiti.

V.

Stari Trnovec je umri brez oporeke; ni se bil nadejal tako nagle smrti. Vse lepo posestvo je torej pripadol Ivanka, razen materinega deleta. Ivanka je bila tačas uprav dovršila 24. leta, bila je torej poletna in sama svoja gospodinja. Nič ne imel ukazoval nad njo, nihče se vtikati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran, nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez vsakega najmanjšega zanimanja. Odgovarjala je samo z "da" ali "ne," bilo je ji popolnoma vseeno, kaj in kako se vrši v hiši in okoli nje. A drugi ljudje so se zaceli ogibati hiše, redko kdaj in le ako je bil primoran,

nihče se vtičati v njene zadeve. Pa tudi nihče se ni hotel vtičati vmes, zakaj mati jebolehal in je bila izgubila vso moč in voljo. Delala je pri hiši še vedno dalje kakor stroj, brez veselja in žalosti, brez

For the use of Brooklyn
speaking members of
K. S. K. J.

OUR PAGE

6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio

Official Notices, Sporting
and Social News and
Other Features

SAY OTHERS:

PROGRAM WILL MARK LODGE ANNIVERSARY

Brooklyn Lodge Still Active After 30 Years Functioning

By Brooklyn Knight

This week's column will be dedicated to St. Joseph's Society No. 57 KSKJ, which is celebrating its 30th anniversary on the 19th and 20th of September.

Now, here is a society that was founded by such an extraordinary and prominent man as Frank G. Tassotti, supported by gentlemen worthy of admiration such as the late Anton Burgar, Louis Cesark, Joseph Kobe and others which, I regret to say, I have not had sufficient time to trace. A bit later it was honored with the helping hand of none other than Ivan Zupan, the present editor of the Glasilo.

St. Joseph's Society has always been the largest and most efficient of all the Slovenian benevolent societies of Brooklyn and New York. When the society was at its height, it boasted a membership of 150 men. Though it has decreased a trifle, it still is proud to have 130 men on its roll call. Because of the slight decrease we should by no means cast a suspicion that the society is losing its prestige and pep. The truth is, a number of the members died and at the present time the people of Jugoslavia are not entering this country as plentiful as they have years ago. One thing certain is the fact that many of us can be proud of our fathers being responsible for this society's success.

Saturday night, Sept. 19, the anniversary will be celebrated with a huge ball given at the American Slovenian Auditorium, corner Irving Ave. and Bleeker St., Brooklyn.

Sunday afternoon, Sept. 20, there will be a well prepared banquet and a play given by local talent at the same place. The title of the play is "Sinovo mačevanje." Two of our supreme officers, Bro. Frank Opeka and Bro. Joseph Zalar, have at the welcome party given them preceding their departure for Jugoslavia given their promise to do their part by being present. Bro. Ivan Zupan also is expected to be present, that is, if circumstances permit.

The admission fee for the ball will be 50c and \$2.00 for the banquet on the following day.

Let us all show St. Joseph's Society our admiration and respect by also being present. After all, it's the least we could do for the society that has weathered all kinds of storms and hardships these last thirty years to arrive safely at the determined destination. Let us all make whoopee to show them that we are with them, heart and soul.

Did you say you'll be there? That's fine. I'll be seeing you.

The man who shovels snow never encroaches on his neighbor's premises.

these accomplishments the publicity which they so richly deserve. If we as a nation were to exercise a little more of that practical Christian charity, our people generally would not be so apt to look through their prejudices at the various colored races with whom they occasionally come into contact.—Ave Maria Weekly.

CONSIDER THE VANQUISHED

AN EDITORIAL

THE KSKJ baseball season is over. Waukegan, champion of the Midwest, has proved its worth and is a credit to the KSKJ. The Minnesota lodges have also participated in league games, but we have not been informed as to the outcome of the season's play. Regardless of who it may be, the team is also a credit to the KSKJ and deserves a championship match with the Waukegan team.

Our Page has always been an advocate of sports. Nothing would be more pleasant than a championship series. But, sports have not been advocated merely for the sake of the game. In giving support to sports, we had always hoped that it would not only provide passing entertainment for our young folks and serve as an advertising medium for our Union; we also hoped that the hours spent in competition would mold into our youth a fine spirit of sportsmanship. A sportsmanship that would be lasting, a sportsmanship that would be so deeply imbedded in the makeup of youth that it would later be applied to the greatest game called life.

Again we repeat, the district champions are all deserving of a national play-

off. They worked hard all summer to give co-operation to a program that we heartily endorse.

Consultation with KSKJ officials supplemented by official reports disclosed that the KSKJ has lost a considerable number of members. In the month of July 128 were suspended, while several hundred were suspended and expelled during the past seven months. These figures are significant, in so far that a great number were suspended because of non-payment of dues. The figures also show that many of the suspended have been members of our Union for years, but were obliged to sever their relations because of economic conditions or depression.

During the past years it has been the custom of the Union to defray the cost in championship games. That is proper and reveals that the Union is appreciative of the efforts of youth.

Sports should train the athlete to take the "breaks" as they come. Being deprived of something that one had his eye on all season, certainly would not be a good "break." Sports teach that the vanquished should be

given equal consideration with the victors.

It is not our motive to be pessimistic, but we have in our Union at present many vanquished, who are at present "batting against odds" in the game of life. Our suspended member list shows that, and one need not travel far to acquaint himself with conditions. The winter months are close at hand. It is known that making ends meet during the cold season is always more difficult than during milder days.

We have two champions ready to match skill for national honors. It would entail a cost to our Union, if it would follow the old policy. We have a long list of suspended members who unfortunately got a "bad break" and who indirectly challenge the Union to manifest its spirit of fraternalism.

It would be a noble move if the KSKJ district baseball champions would relinquish their right to a championship series and vote the funds apportioned to such a series to their less fortunate brothers. Such a move would characterize our boys as true fraternalists possessing and practicing a code of sportsmanship of the highest order.

PERSONALS

Joliet, Ill.: Mr. and Mrs. Frank Mustar of 214 Raub St. were hosts last week at a delightful reception commemorating their third wedding anniversary.

The out-of-town guests included Mr. and Mrs. Joseph Menart, Cleveland, O.; Mrs. M. Racich and son, Lorain, O.; Mrs. K. Meaney and Miss T. Seme of Ashtabula, O. Mr. Anton Trinko, accordionist, motored from Cleveland with Messrs. William and J. Hocavar and delighted the party with his renditions.

Mrs. Frank Mustar was formerly Miss Josephine Menart, an active fraternal worker in Cleveland.

La Salle, Ill.: Mrs. Mary Urban and son Felix, Mr. and Mrs. Joseph Ajster of La Salle, and Mr. and Mrs. Matt Bayuk and Mr. and Mrs. Frank Less of Ottawa, Ill., have returned from a two-month sojourn in Europe. They were among the KSKJ excursionists on the liner Berengaria.

Mr. and Mrs. Frank Bedenko and children of Detroit, Mich., have arrived in La Salle to spend a few days' vacation with Mr. Bedenko's parents, Mr. and Mrs. Bedenko of Edwards Ave.

Correction

Miss Margaret White, postulant of Ursuline Convent, Cleveland, will be known in religion as Sister M. Aloysius and not as Sister M. Dolores, as was reported in last week's Our Page.

Renews Vows

Sister M. Luke (Mary Tercek), daughter of Mr. and Mrs. Luke Tercek, Cleveland, O., received her new habit and her black veil and renewed her vows for three years at the profession and reception held recently at the Ursuline Academy, Cleveland, O.

CONTRIBUTORS

In submitting contributions to Our Page, please consider the following:

1. Use one side of paper only.
2. Manuscripts written in pencil will not be considered.
3. If possible typewrite material, using double-spacer.

4. All contributions must be signed by author. Name will be withheld from publication by request.

5. Material must be received by Our Page not later than 8 a.m. Saturday prior to intended publication.

6. Manuscripts will not be returned.

7. Address communications to Our Page, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Bazar Scheduled for St. Stephen's, Chicago

Committee Promises Something New in Line of Entertainment

In spite of, and in defiance of the depression we are going to hold our annual bazar in St. Stephen's School hall on Sept. 5, 6 and 12 and the closing on the 13th. It has been argued that holding the bazar this year in the face of the "down-and-outness" of most of us, as regards our financial state, is suicide, still I am sure that the fortunate ones, who are still holding their positions, will be able to concentrate their forces so as to put the results over the top with a bang that will knock Old Man Depression for a row.

You will notice that the bazar will not be held on four consecutive days, but that a breathing spell is allowed you to marshal your forces for the last two hectic days of fun and happiness. The old order of past bazaars will somewhat be changed this year, to include many added new features, which shall appeal to everyone and be enjoyed to the utmost by all. To give you the details of these added features would be to wreck your happy anticipation, we have only this to say, DO NOT MISS THIS BAZAR, for you will not regret it. So

(Continued on page 6)

RUBBING ELBOWS

Frank Merlock will be another lost member to the Waukegan single men's club . . . the break is scheduled for Sept. 6 . . . Miss Emily Jerina of Owen, Wis., will aid him in severing relations with the jingle-pocked boys . . . Hack Marinsek, Salami Drassler and John Opeka back from northern Wis. woods . . . brought back stories of yachting and fishing . . . even about the big ones that got away . . . they know what it means to be aged in the wood . . . The KSKJ excursionists can't fool us . . . those slightly humped shoulders are not from cramming into steamer bunks, but from round after round of bowing and "klanjam se" . . . A five yr. old Clevelander actually cried to go to Doc Malley's yankee institution . . . youngster has tooth yanked and is O. K. till next day when he repeats the plea . . . what is it, Doc, that makes "children cry for it?" . . . Now, aren't those St. Joe baseballers bashful . . . my, my, don't um little boys want picture taken . . . A young man (true story) thought he was making a cake frosting while penning a missive to a young lady . . . he's married now . . . and to the same girl . . . motto: use frosting for cake only . . . Heard about the Scotchman who tried to buy a seven-passenger Austin? . . . Imagine Ann Filetic of La Salle winning a yo-yo prize? . . . One familiar sight is two Franceses stopping at every root beat station—a practice inherited from their vacation trip . . . Kunigunda had her picture taken last week . . . sure looks sweet . . . The Nutty Club has a new hangout—corner of Third and Chartres Streets—otherwise known as Erwin's place . . . Jim, O. P. pressman, is practicing to roll his own . . . cigs in Ohio will be 2 cents more per pack Sept. 1 . . . Mr. Dabac, composing room foreman, has

Knowing that no minstrel is complete without a chorus, the Boosters have arrayed the following vocalists: Barbara Vinski, Frances Vinski, Mary Faleric, Mary Kortnik, Anna Verne, Barbara Jesih, Mary Bonhorich, John Weselich, Louis Katusin, John Coghe, Joseph Vinski, Stephen Faleric. The chorus will be augmented shortly.

The feature bill will include such entertainers as Robert and Buster Lokar, Mary Berkop, Violet Stokan and a mysterious spoon player.

Judging from the cast, the people in Pittsburgh may anticipate an entertaining evening Sept. 20. The admission will be 25 cents per person, a reasonable sum even in this time of depression.

Cards, serving notice of next meeting, Sept. 4, will be sent to members, and the officials are looking forward to a 100 per cent response. The club convenes at the Slovenian Auditorium at 57th and Butler Streets.

SEND IT IN!

If it's worth happening, it's worth reading about. If it's worth reading, it's worth Our Page ink.

Send it in!

"Oh, hello. Bought a saxophone?"

"No; I borrowed it from the man next door."

"But—you can't play it?"

"Neither can he while I've got it."

no room for coal in cellar . . . he's stacking up all the cigs he can before the price goes up . . . At last the editors get break . . . no Labor Day editorial for 1931 . . . Young man was asked: Why don't you get a job? . . . response: It wouldn't be fair to the unemployed.

LETTERS TO EDITOR

Chicago, Ill.—Editor Our Page: How long will we have to stand for that "bunk" handed out by your would-be, eminent Gee Dee?

I thought columns would be taboo. How come that you make an exception? If you are doing any "junking," why don't you do a good job while you are at it?

Airedale.

Hibbing, Minn.—Dear Editor: We are confronted with a complicated situation here in Minnesota. To spoil an otherwise swell baseball season, a protest had come into talk.

It isn't fair for any lodge to use an ineligible player in a lodge league game. I hope the controversy will be settled by the Minnesota board before any championship play is scheduled. Minnesota should be represented by an undisputed champion if it is to be represented at all.

Hibbing Fan.

Chisholm, Minn.—Editor Our Page: What a big joke that is saying that the Minnesota KSKJ baseball champions will pick two players from each team to make a team for championship representation.

Who will do the picking? How can you pick the two best of each team and expect them to perform in championship fashion?

What would the rest of the KSKJ say if Minnesota, after a series of games in a four-team combination played all summer, would have to pick here and there to make a team strong enough to fight for honors?

Chisholm C.

Waukegan, Ill.—Dear Editor: Through your "Letters to the Editor" column I want to compliment the Observer for the good observations in his list of Aug. 19. If the readers would all voice their opinion, Our Page would soon be what we want it to be.

Not So Dumb.

Rev. Svete to Sing Mass at La Salle, Ill.

On Labor Day, Sept. 7, the Rev. Father Augustine Svete, O. F. M., newly ordained priest, will sing a solemn high Mass at St. Roch's Church in La Salle, Ill.

Father Augustine, who was ordained into the priesthood in June of this year, arrived in America from Europe the middle of August. He sang his first Mass in the birthplace of his parents in the parish of Borovica, Jugoslavia. He repeated this at Lemont, Ill., Aug. 23, and now will sing a solemn high Mass in La Salle.

The Mass will be sung at 10 o'clock, standard time, and at noon a banquet will be served in the school hall. Immediately after the banquet a group of St. Roch's school children will give a performance in the Slovenian tongue, which they have been studying during the summer months. There will also be numerous speakers on hand.

In the evening there will be an old-time "veselica" in the new lower school hall. This will be the first affair to take place in the lower school hall since its completion.

Just as long as there is a case there will be a woman in it.

